

การที่จำเลยกับพวกร่วมกันชุดเอาทรายในบริเวณป่าสงวนแห่งชาติไปเป็นความผิดฐานร่วมกันลักทรัพย์ที่ใช้หรือมีไว้เพื่อสาธารณประโยชน์ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๕ (๗)(๑๐) วรรคสอง หรือไม่

พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ พระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. ๒๕๔๕ และพระราชกฤษฎีกาโอนกรมป่าไม้ กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ไปเป็น กรมป่าไม้ กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และปรับปรุงอำนาจหน้าที่และกิจการของ กรมทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง กรมป่าไม้ และกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช กระทรวง ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม พ.ศ. ๒๕๔๖ กำหนดให้กรมป่าไม้และกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและ สิ่งแวดล้อมต่างมีฐานะเป็นนิติบุคคล โดยกรมป่าไม้มีอำนาจหน้าที่ ควบคุม กำกับดูแล ป้องกัน การบุกรุก ทำลายป่าและการกระทำผิดในพื้นที่รับผิดชอบตามกฎหมายว่าด้วยป่าไม้ กฎหมายว่าด้วย ป่าสงวนแห่งชาติและกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง เมื่อพื้นที่เกิดเหตุในคดีนี้อยู่ภายในแนวเขตป่าสงวนแห่งชาติ ตามแผนที่ท้ายกฎกระทรวงฉบับที่ ๑,๑๕๒ (พ.ศ. ๒๕๒๙) ออกตามความในพระราชบัญญัติป่าสงวน แห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗ การเข้าไปทำประโยชน์ในพื้นที่ป่าไม้และป่าสงวนแห่งชาตินั้นจะต้องได้รับอนุญาต จากพนักงานเจ้าหน้าที่หรืออธิบดีกรมป่าไม้โดยการอนุมัติของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมตามมาตรา ๑๕ ถึง ๒๔ แห่งพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗ ทั้งยังต้อง เสียค่าธรรมเนียม ค่าภาคหลวงและค่าบำรุงป่าแล้วแต่กรณีด้วย โดยกฎหมายและข้อกำหนดดังกล่าว มีการประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว จึงถือว่าจำเลยและประชาชนทั่วไปทราบถึงข้อบังคับตามกฎหมาย ดังกล่าวโดยทั่วกันแล้ว ดังนั้น การที่จำเลยบุกรุกเข้าไปยึดถือครอบครอง ก่อสร้าง แผ้วถาง ทำลายป่าสงวน แห่งชาติที่เกิดเหตุโดยไม่ได้รับอนุญาตและจำเลยยังตั้งและประกอบกิจการโรงงานจำพวกที่ ๓ โดยนำรถ ชุดไฮดรอลิก (แบ็กโฮ) ที่มีเครื่องยนต์ ๓๗๐ แรงม้า ชุดหรือลอกกรวด ทราย หรือดินและบรรทุกดินทราย เพื่อประโยชน์ทางการค้าของจำเลยที่บริเวณป่าสงวนแห่งชาติที่เกิดเหตุโดยไม่ได้รับอนุญาต จากนั้นจำเลย ร่วมกันลักชุดทราย ๑๙๕,๙๘๙.๕๘ ลูกบาศก์เมตร ราคา ๕๗,๖๙๗,๓๖๖.๕๖ บาท ซึ่งเป็นทรัพย์ที่ใช้หรือ มีไว้เพื่อสาธารณประโยชน์ของกรมป่าไม้ กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ผู้เสียหาย ไปโดย ทุจริต โดยพฤติการณ์การทำความผิดดังกล่าวสร้างความเสียหายแก่ทรัพยากรธรรมชาติเป็นจำนวนมาก และใช้ระยะเวลาานประมาณ ๓ ปี ๔ เดือน ทั้งยังเป็นการชุดทรายจำนวนมากซึ่งเป็นทรัพย์สินของรัฐ ออกไปจากพื้นที่ป่าสงวนแห่งชาติที่เกิดเหตุอันเป็นที่ดินของรัฐและอยู่ในอำนาจหน้าที่ดูแลรักษาตาม กฎหมายของผู้เสียหาย การกระทำของจำเลยดังกล่าวเป็นการแสวงหาประโยชน์ที่มีควรได้โดยชอบด้วย

กฎหมายสำหรับตนเองและผู้อื่น จึงครบองค์ประกอบความผิดฐานลักทรัพย์ที่ใช้หรือมีไว้เพื่อสาธารณประโยชน์ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๕ (๗) (๑๐) วรรคสอง จำเลยจึงต้องรับผิด คืบหรือใช้ราคาทรัพย์แก่ผู้เสียหาย (คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๕๘๘/๒๕๖๕ (ประชุมใหญ่))

แผนคดีสิ่งแวดล้อมในศาลฎีกา
กรกฎาคม ๒๕๖๖